

Zpravodaj
21–10–23

mfp

LISTINA VÍTĚZŮ

*I.
kategorie*

*II.
kategorie*

Cena Vladimíra Justla
Agáta Mašková
(ČR)
za přednes textu
Kláry Adamské: Mým bohům

1. místo
Sára Surovčíková
(SK)

2. místo
Anna Opartyová
(ČR)

3. místo
Luisa Marie
Marešová (ČR)

1. místo
Ester Gracerová
(ČR)

2. místo
Martina Mašková
(ČR)

3. místo
Júlia Miciková
(SK)

3

Cena Jiřího Demla
Vanesa Šanková
(SK)
za přednes textu
Janka Matúška: Malá rečnica

Cena Jiřího Brolla
Margaréta Hvozdíková
(SK)
za přednes textu
Ernsta Jandla: Nemecká báseň

Cena starosty města
Vít Staša
(ČR)
za přednes textu
Oldřicha Mikuláška: Vyvolávač

Libor Vacek

*Lidé se v záplavě
nesourodého
rozhlasového vysílání
začínají vracet
k mluvenému slovu*

připravil
Marek Adamík

4

Letošního předsedu poroty Libora Vacka můžeme na festivalu poezie ve Valašském Meziříčí potkávat úctyhodných sedmačtyřicet let. V roce 1976 zde jako šestnáctiletý jinoch poprvé uplatnil svou zálibu v interpretaci literárních textů, což se později prolno s jeho další zálibou, jíž se mu stala práce v redakci Českého rozhlasu. Když do ní po ukončení vysokoškolských studií nastoupil, ještě netušil, že se rozhlas, práce s mluveným slovem a interpretace literárního textu stanou jeho srdeční záležitostí takřka na celý život.

Je pátek večer, jako předseda poroty za sebou máte první kolo soutěže. Jaký z něj máte pocit? V porotě Mezinárodního festivalu poezie zasedáte již od přelomu osmdesátých a devadesátých let, je s čím porovnávat.

Řekl bych, že celková úroveň byla velmi slušná. Rozhodně bylo na co se dívat a co poslouchat. Vlastně jsme se na základě toho s ostatními porotci rozhodli, že do druhého kola vezmeme čtyřicet recitátorů, což je lehce nad polovinou. Platí to pro obě kategorie, neboť z každé z nich postoupila do dalšího kola nadpoloviční většina účastníků. Zatím mám z toho, co předvedli, příjemné a pozitivní dojmy.

Za sebe mohu říct, že tam bylo hned několik textů, které dokázaly upoutat mou pozornost. Což nebývá samozřejmostí...

Je to tak. Díky tomu, že si z historie festivalu pamatují už poměrně dost, tak vím, že se vyvíjí v jakýchsi vlnách, v souladu se střídáním generací. Jedna genera-

ce, která přijde, se postupně techniky přednesu naučí, zdokonalí se, vzejdou z ní nějaké výrazné typy a pak už se věnuje svým pracovním a životním povinnostem. Pak přijde další vlna, další generace a pokračuje se zase od začátku. Když už je náhodou nějaký ročník, který se zdá být slabší než předchozí, už si z toho hlavu nedělám. Zkušenost je taková, že se úroveň během několika let zase zvedne.

Stalo se vám někdy, že byste zpětně korigoval své rozhodnutí a myslel si, že interpret by si zasloužil více bodů, než jste mu původně udělil? Pan Vrzák, další člen poroty, na obdobnou otázku odpověděl, že občas se to stane.

Je to tak, občas se to stane, ale systém, který jsme si pro to nastavili, takové případy eliminuje. Samozřejmě každému z nás se čas od času přihodí, že jsme v danou chvíli méně kritičtí, anebo obráceně. Je to riziko spojené se samotným hodnocením, takže nikdo z nás nemůže říct, že by se mu to nikdy nestalo. Pořád

se pohybujeme v prostoru, který je o momentálním subjektivním naladění člověka, a to jak toho na jevišti, tak toho v hledišti. Na druhou stranu je to vzrušující, dobrodružné a zajímavé. A to mě na tom baví.

Kromě toho, že dlouhá léta zasedáte v porotě festivalu poezie, se mluveným slovem zabýváte i profesně. Po vysoké škole s ekonomickým zaměřením jste nastoupil do Českého rozhlasu. Jak se to přihodilo?

Šlo o souhrn různých okolností. Výrazně mě ovlivnila jedna moje učitelka, která pracovala v rozhlase a zaslavčovala mě do tajů přednesu. Jednou prohlásila, že ze mě vychová rozhlasáka, což mě v tu dobu vůbec nezajímalo. Nicméně jak mě s tím seznamovala, zjistil jsem, že mi rozhlas není úplně vzdálený. Znal jsem ho jako posluchač a postupně mě začal zajímat. Pak se sešlo několik šťastných okolností a já mohl nastoupit do redakce ekonomické publicistiky v Českém rozhlasu. Tehdejší vedoucí mi na uvítanou řekl, že v redakci máme ekonomické vzdělání jenom dva – on a já, tudíž budu mít na starosti makroekonomická témata. Sice to bylo přesně to, co jsem nechtěl dělat, ale místo jsem přijal, a co bylo hlavní, začal jsem se učit to řemeslo. Učil jsem se za pochodu a pár let trvalo, než jsem získal nějaké základní řemeslné dovednosti a získal v práci sebejistotu.

A nakonec se rozhlas stal vaší srdeční záležitostí...

Ano, pořád se k tomu s různými časovými odstupy vracím. Asi v polovině devadesátých let, kdy jsem řídil tehdejší stanici Praha, jsme se ocitli v jisté personální krizi. Souvisela s tím, že drtivá většina kolegů v redakci byli lidé z jedné generace, která se v devadesátých letech začala blížit důchodovému věku. Chyběla přirozená věková struktura, kdy by se na jednom konci nacházeli ti nejzkušenější a na druhém ti, kteří teprve začínají. Přemýšleli jsme, jak problém vyřešit, a jedna tehdejší kolegyně přišla s nápadem, že bychom mohli nabídnout studentům vysokých škol možnost chodit k nám do rozhlasu a řemeslo se postupně naučit ještě dřív, než si po studiích budou muset hledat zaměstnání. Nám to zase poskytne příležitost si takzvaně vychovat nové následovníky. Takto vznikl program elévského výcviku, jehož řízení jsem dostal na starosti. Během dvou let se ukázalo, že to byla rozumná myšlenka, protože opravdu zafungovala. I když jsem v roce 1997 z rozhlasu odešel a šestnáct let střídal různá jiná zaměstnání, program běžel dál. Když jsem se pak do rozhlasu vrátil, znovu jsem se k němu vrátil na plný úvazek. A můžu říct, že mě to moc baví.

Jak vůbec vnímáte rozhlas ve vztahu k dalším médiím? Jaký má podle vás potenciál?

Protože mám rádio rád, vidím pozitivně i jeho budoucnost. V polovině devadesátých let, kdy jsem stanici Praha řídil, jsme čelili i dalším problémům.

Jednak stárla tradiční posluchačská klientela, jednak jsme dopláceli na rozdělení kmitočtových sítí. Stanice přišla o kmitočty v pásmu FM a zůstala jen na středních vlnách, které do budoucna neměly perspektivu. Tehdy jsem si myslel, že funguje nějaký mechanismus, dle kterého si člověk někdy ve středním věku najde určitý typ rozhlasového vysílání a u toho zůstane až do konce života. Dneska už vím, že jsem se mýlil. Zájmy se přece jenom proměňují a spolu s lidmi se mění i jejich návyky a potřeby. V devadesátých letech se zdálo, že mluvený rozhlas je hudbou minulosti. Omyl. Po pár letech se to úplně otočilo. Přesycenost nesourodným rozhlasovým vysíláním z komerčních stanic se začala projevat tím, že lidé začali vyhledávat mluvené slovo nejen prostřednictvím rozhlasového vysílání, ale i audioknih a posléze podcastů. Právě v tom vidím perspektivu do budoucna. A možná i to se v posledních letech odráží v rostoucí poslechovosti veřejnoprávního rozhlasu. Je evidentní, že lidé si v záplavě možností začínají hledat nějakou kvalitu.

S rozhlasem a mluveným slovem souvisí také vaše záliba v interpretaci literárních textů. Mohl byste přiblížit, jak se tyto oblasti navzájem ovlivňují a obohacují?

Ovlivňují se velmi úzce. Než jsem dostudoval, věnoval jsem se přednesu literárních textů jako svému koníčku. Naučil jsem se díky tomu řadě praktických dovedností, týkajících se mluvené komunikace. Jsou to věci, které dodnes mají univerzální uplatnění. Kdysi jsem dokonce zjistil, že nejde jen o dovednosti spojené s mluveným slovem. Nějakou dobu jsem totiž pracoval jako tiskový mluvčí na ministerstvu financí a nejednou jsem se ocitl v situaci, kdy jsem měl na veřejnost komunikovat výsostně ekonomická témata. Musel jsem se tak poměrně rychle zorientovat v nějakém odborném materiálu, abych o daném tématu vůbec dokázal hovořit. I když jsem se o to snažil, jak jen to šlo, netušil jsem, jestli se mi to daří. Jen z reakcí novinářů jsem cítil, že mě respektují. Když jsem pak potkal známou, s níž jsem se potkával v prostředí uměleckých přednesů, podotkla, že mě každou chvíli slyší někde v rádiu nebo vidí v televizi a že ji fascinuje, jak tomu všemu rozumím. Smál jsem se a povídal, že tomu zase až tak moc nerozumím, že mi obvykle dá obrovskou práci se v tom či onom tématu za tak krátkou dobu, co mívám k dispozici, zorientovat. Zajímalo ji, jestli tuším, proč se mi to daří. Když jsem bezradně pokrčil rameny, dodala, že bych měl vzít úvahu metody, které jsem se naučil při přednesu básniček. Možná právě ty mi umožňovaly tu práci zvládat. Později jsem si uvědomil, že asi měla pravdu.

Lunojasno, když kolovrátky

6

Ivana Wernische jsem měl vždycky rád. Nejen pro jeho podivuhodné světy, které lehkou rukou a slovem vytváří, kdekoli si zamažete; nejenom pro lásku k nonsensu a absurditě, nejen pro nenápadně potouchlý smysl pro humor. Taky třeba proto, že objevuje dávno zapomenuté literární poklady, které nikdo nehledal, přičemž aspoň z malé části napravuje monstrózní škody napáchané na české literatuře literární kritikou (především samolibým F. X. Šaldou). Pokud nevíte, o čem mluvím, vřele doporučuji k nahlédnutí a zaujatému prolistování knížky *Zapadlo slunce za dnem, který nebyl* anebo *Píseň o nosu – Zapomenutí, opomíjení a opovrhování*.

připravil
Jiří Jurečka

Za život toho Wernisch stihl tolik, že už se nemusí nikam honit. V poslední době se tak věnuje hlavně zábavným autorským „remixům“ – sbírkám, ve kterých hravě promíchává staré, nové a přebásněné texty a vytváří tak zase jiné kontexty a světy; na první pohled důvěrně známé, ale zase něčím znepokojivě jiné. No a z těchto sbírek jsem si letos vybral *Lunojasno, když kolovrátky*. Vlastně... malá báseň v próze je už anota-ce: „*Kniha obsahuje nostalgické verše Ivana Wernische, dále pak rýmované i nerýmované básně Václava Roze-*

hnala, kruté a zábavné písně divokých národů, sborový zpěv jihočeských badatelů, básně v řecko-římském stylu, nápodoby a padělky starovýchodní lyriky, drobný kosmogonický žert o staříčkém Jauchlovi, jakož i několik dobře skrytých lunojasných naučení a filosofických výroků. Řada je zakončena osmi záhadnými experimenty a jejich podrobným rozbořením od Michala Ajvaze.“

Když jsme u toho, Kefalín – čo vy si vlastne predstavujete pod takým pojmom „kosmogonický žert“?

Úplně na počátku

Úplně na počátku
a ještě mnohem mnohem dřív
nebylo na světě nic
než ozvěna

Nebylo slunce na nebi
nebyla Švábova parní pila nebyl Saský dvůr
Novotného pojízdné pekárny nebyly
Loučného agentura nebyla
ani hrníček
ani ten hrníček s nápisem Zum Wohl

Nebylo nikde nic
vůbec nic
jen staříčkový Jauchl
nabízel jehly náprstky a špulky
a ozvěna opakovala jeho křik

Celé to vlastně začíná tak poklidně a civilně, sbírku otevírá snůška básní Václava Rozehnal, což je jedno z mnoha Wernischových alter(nativních) eg. Nuž, okusme třeba Dusný den:

Nad rybníkem u kapličky
důstojný pán Kovařovič
a pan školdozorce Matouš
svými kapesními šátky
rozhánějí hejno tiplic.
„Jak by tady bylo pěkně,“
povídá pan školdozorce,
„nebyti těch rybníků tu.
Líhne se v nich všelijaká
obtížná, odporná havěť.“
Důstojný pán Kovařovič
vytáhne své remontoirky
a opáčí: „Měli bychom
postupovat čiperněji,
sic vystydne polévka.
Inu, milý školdozorce,
Pánbůh ví, k čemu nás stvořil,
mne i vás a všecku havěť.“

Po krutých a zábavných písních divokých národů v absurdně etnografickém oddílu následuje ve sbírce oddíl opovážlivě náboženský, postupně uklidněný v libě melancholických haiku:

Z řeky se kouří
Z mlhy, z druhého břehu
štěká na mě pes

V poledním žáru
šíří se městským sadem
pach z pisoáru

Komu by se snad stýskalo po typické wernischtině, toho určitě potěší kousek Když kráčíš kolem glycinií:

Když kráčíš kolem glycinií
neměl bys lhát
snad ani vraždit
a navštěvovat cizí země
bys neměl když kráčíš kolem záhonu glycinií

A nikdy o ničem bys neměl říkat
Odtud až potud

Nejbizarnější je ale závěr sbírky: tvoří ho „osm schematických básní pro Josefa Hiršala“. Je to osm osmi-
verší s osmi podstatnými jmény; každé z těch jmen má svou vlastní báseň – a všechny básně jsou totožné. Na závěr je zařazen kritický esej Michala Ajvaze, který všech těchto osm „jednobásní“ postupně filozoficky vykládá. Neumíte si to představit? Ani se o to nepokoušejte. Jestli se na to cítíte, raději si to přečtěte v originálu.

My si ale na závěr raději dáme něco méně bizarního: Bylo to zvláštní.

bylo to zvláštní
usnul v kuželníku
všichni se smáli
zůstala sama
záclony vlály
ve staré číně
pomalu stmívalo se
oči jí plály
podpírán starým sluhou
šoural se za ní
ivan ivanovič

Roztočený průlet druhým kolem

Čas je neúprosný, na druhé vystoupení postupujících interpretů se už třese celý zámek! Vzhůru, dolů...

připravil Erik Zabrucký

Daniel Wood aneb Harold Lloyd... jako student. Šarm recitátora podpořený slaměným kloboukem a africko-matematickými jazykovými hrátkami, i přes ticho-šlápkovu hlasitost a všemožné posilování mimického svalstva na tom cosi bylo...

Eliška Nedvědová velmi hbitě zpracovala báseň týkající se sexuality! Interpretace byla přesná, mistrovsky využila potenciál textu – proměnila se ze stydlivky v dračici toužící po... cestě do hor. Bravo!

Barbora Rožňayová kolébala zvukomalebnou slovenčinou... V bajce o dřevěných hlavách jsem se ztratil, poučení nikde, jen si po výstupu proklepávám lebku, a Bára přece měla v leččem pravdu – hlava je dutá jako vyhnílé dřevo.

8 **Juraj Filipko**. Přemýšlím nad výslovností ulice, chtěl odkazovat na ukrajinskou Buču? Text pracuje s jedním principem, staví proti sobě život před apokalypsu a po ní. Projev byl velmi prostý, ale aspoň si Juraj nešňupnul patosu, což by tématu ublížilo. I tak ale cosi chýbalo!

Aneta Pavlove přichází s velmi autentickou ženskou výpovědí, feminismus je metla ženství, nikdo vám nepomůže do kabátu... Měl jsem skutečně pocit, jako by v úvodu holčička zestárla a vrásky všech slovenských domácích se jejím prostřednictvím zhmotnily, ve zkratce – působivá cesta.

David Dohnal užil velmi prostě-sdělovací formu, jako by neměl text Kdo zabil mého otce, ale Jak jsem byl ráno pro brambory, občas se objevil raubíř šumlíček, nicméně... onen velký odstup v první, a zesílený projev v závěrečné, dramatické části, k sobě nakonec ladi-ly a při potlesku už jsem neměl pochyb, že rozumím.

Tomáš Jílek a Wernischovo Š dohromady prohledali celý M-klub, včetně kabelek a vložek do bot, aby nám sdělil, že nenašel nic. Vtipné, ale v mluveném projevu krapet jednotvárné. Záchrana se ovšem jmenovala – opodstatněná jevištní akce.

Matouš Zimčík nám připomněl Adamovo trápení, když poprvé zkoumal neznámá stvoření, která se objevila Evě doma, když byl jako neohrožený druh na lovu. Text je v základním paradoxu, že Adam nepoznává své potomky, velmi vtipný, to se ovšem Matoušovi

do interpretace nepromítalo. Ačkoli to nezachránil ani Zimčík-špekulant, sdělení se plus minus převést podařilo.

Agáta Mašková jako milenka Fauna Cykase byla skutečně nesmlouvavá, v téhle poloze si je jistá a bylo to i vidět. Ač technickou stránku brzdilo pár zadrhnutí, zvládla umyslet spoustu rozvitých vět podpořených autentickou emocí nasrání ve správné míře... Prostě, strčte si Fauna Cykase už... Fajn!

Vladimír Soldán jako ztělesnění promlouvajícího Brňana Skácela nás přenesl jak za radostmi venkovského faráře, tak na výlet do nebe. Oceňuji výběr textu, který se dostává do konfrontace s časem: budování socialismu, metr žebříku za patnáct korun... Pan Vladimír má dar přirozeného kontaktu s publikem, což převýšilo i občas kulhající provázanost projevu.

Františka Zikánová vystoupala na studnu s tématem vztahu pubertáků s matkou. A když najednou maminka kamkoli odejde, přejeme si, aby se vrátila. Ačkoli citově nabitě téma recitátorka podrývala repeticí formy, v závěru se jí díky problematizaci aspektů vztahu podařilo diváka opět polapit. Před potleskem tak zavalila hlediště vlnou zamyšlení, za což děkujeme!

Andrej Rác a jeho smutný obličej stále cosi objevujícího recitátora. S těmito prostředky bych neměl problém, kdybych je neviděl podruhé, potřetí, počtvrté... Buď pomalu, nebo extrémně rychle, nestíhám, nerozumím! Spomál', máš privysokú rýchlosť! Co mi to chceš, člověče, říct? Ne, je to zkratka ráczovský styl, který mě mívá.

Petra Vališová přichází s absurdním smyslem života: znovunabytí schválně ztraceného vlasu. Vědátorská recitace blížící se spíš důkladnému výkladu pracovního postupu umně pracovala s vepsaným humorem a apokalyptičností předlohy. Možná by to sneslo víc zápalu, i pointa byla krapet spláchnutá do odpadního potrubí, ale to jen k úvaze...

Luisa Marie Marešová v baretu se na malý okamžik stala Agathou Christie. A proměna se skutečně povedla! Lehká, ladá, christieovsky britská interpretace, která pracuje s poučeným divákem... Jsem pohlazen, spokojen, a užuž bych sáhl po nějaké detektivce.

Adriána Marie Sušinková byla uvedena jako tlumočnice Dyka a Havla, jenomže jsem z její recitace pochopil jen havlovskou pointu, tedy že je to všechno na hovno...

Júlia Miciková jako pevná žena představuje příběh jednoho kurevníka a ženské, která s ním konečně zametla. Z prvoplánové ženské nasranosti proti mužskému plemeni se ale vyklubala sebevědomá, hlasem kvalitní prezentace, která i pro mužskou část publika představovala zážitek...

Sára Surovčíková na studni začala rozehrávat biblické motivy, Kaina s Ábelem, oheň... Ani opakování ohně nepřineslo projasnění, o čem to tam vlastně... Tajomstvo života? A potlesk... Tak jsem holt propásl tajemství života, škoda.

Martina Mašková je na Mezinárodním festivalu poezie stálíci. Je to zkušená recitátorka – dovede vytvořit atmosféru, umí si povodit diváka, a pokud chce, i jej pobavit. Občas mě ale dokáže štvát, svou maškovskou šeptandou, zvláštní intonací i obecnou lyrizací skutečnosti. Mé názory se tak páří, a vyleze z nich – kříženec.

Alexandra Hornáková v bílých šatech s výraznou rtěnkou. Vztah těla a duše, v tom se motáme všichni. Bohužel i recitující. A přitom dovednosti má – hlas, jiskřičky v očích, schopnost prolít sál atmosférou... Škoda, že v ní tonu. Nespravil to ani chytře akcentovaný závěr.

Anna Opartyová a vztah mezi mužským a ženským principem. Nějak mě nevtáhla, což je nebezpečí montáže, na poměrně vtipný text až moc opatrná, ale pointa vystřihnutá skvěle! A co víc si přát...

Margaréta Hvozdíková jako věčně neviditelná. Obsah a forma se dost podobaly, což byl záměr? Nevím. Slovy nevypráví, ale kreslí... Každopádně ani hra na flétnu nestrhla z jejího čísla plášť neviditelnosti. Bylo vůbec? To jsme si asi měli říkat!

Ester Gracerová jako liška vysmívající se lidem. Jaký jiný zvolit projev než lišácký? Správně! Fungoval. Zvláštní text, na pomezí bajky a filozofické úvahy, nebyla to obyčejná liška. Ester nás ale provokující spletitostí provedla a jako recipient jsem velmi spokojený.

Vít Staša by nechtěl chcipnout. Tomu se dá asi porozumět, i barvitě podávaným důvodům. Jen kdyby dal nohu z plynu, diváci by ho odměnili výbuchy smíchu, měl jeden nejvtipnějších textů... Škoda, že vtip byl ve Stašově podání nepostřehnutelný.

Vanesa Šamková uzavírá soutěžní část festivalu. A velice kvalitně. Jestli bych byl někdy k sobě tak masochistický, že bych si o temné půlnoci pozval k sobě do kvartýru živého vypravěče hororů, byla by to Vanesa. Staticky, soustředěně vedla diváky jako nikdo před ní. Její práce s napětím je na hranici dokonalosti. Ani nedutám. Děkuji!

2. kolo telegraficky, jak ho viděla a slyšela Karolína

- Daniel Wood – africký jazykolam
Eliška Nedvědová – stydlivá, nebo sebevědomá?
Barbora Rožnayová – uspávanka a duté dřevo
Juraj Filipko – perfektní zážitek
Aneta Pavlove – příjemné a hlasité
David Dohnal – obrovská vina
Tomáš Jílek – mašinka a šeptání
Matouš Zimčík – ryba nebo medvěd
Agáta Mašková – milenka poezie
Vladimír Soldán – družstevní vtip je hřích
Františka Zikánová – tatínek ti nechybí?
Andrej Rác – děsivá ukroucená hlava
Petra Vališová – výuková metoda kanálu
Luisa Marie Marešová – detektivku nenapišeš, Agáto
Adriána Marie Sušinková – Cože? Něco uprostřed
Júlia Miciková – opovržení chlapem
Sára Surovčíková – utajené sdělení
Martina Mašková – ztratila sebe, nebo hlas?
Alexandra Hornáková – poslední povzdech nad životem
Anna Opartyová – láska a starost
Margaréta Hvozdíková – štěkot a mučení flétny
Ester Gracerová – výsměch lišky
Vít Staša – škoda umírat
Vanesa Šamková – psychotické děcko z odstupu

9

Hodnotenia recitátorov druhého súťažného dňa

sledoval
Matej Čertík

Adriána Marie Sušinková

Princíp hravosti nám priniesol **Daniel Wood**. V jednotlivých miestach mu fungujú recitátorské detaily, je adresný, snaží sa vtiahnuť publikum k sebe. Celkovému vyzneniu prednesu však niečo chýbalo. Možno recitátor nemá prednes dostatočne usadený. Len hádam.

Eliška Nedvědová bola komunikatívna a vtipná.

Barbora Rožnayová nám ponúkla Bájku o drevenej hlave v obale vážneho koncentrovaného diela. Otázka je, či vážnosť a koncentrácia, dokonca náznak veľmi vážnej výpovede nie sú v prípade bájky kontraproduktívne. Aforizmus v 5 minútach?

Juraj Filipko si vybral verše Jacquesa Préverta. Emočný prednes, vyfarbené spomienky, zmeny temporytmu. V tomto prípade si Juraj možno nastavil latku veľmi vysoko, najmä z hľadiska jeho veku. O pol storočie bude toto isté prednášať intuitívne výborne.

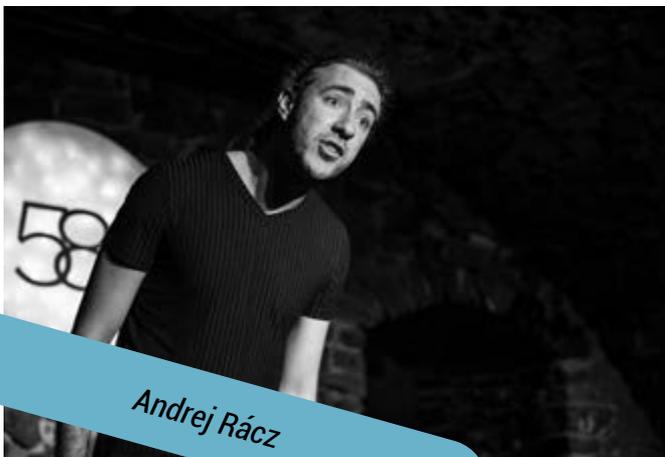
Aneta Pavlove nás na začiatku dostala, nadviazala komunikačné spojenie, bola krehká a zároveň vtipná. Recitátorka vie pracovať s napätím, rezerva je možno v osobnom vložení sa do jednotlivých básní. S pribúdajúcimi minútkami jej prednesu trocha dochádzala para.

David Dohnal a príbeh rodinnej drámy. Jednoduchý rozprávačský štýl. Plastická kresba postáv a postupné smerovanie k tragédii. Možno chýbala výraznejšia kresba dramatického oblúka. A určite chýbala záverečná bodka.

Tomášovi Jílkovi princíp „tu a teraz“ tentokrát zafungoval. Vnútorňý zrak, aktuálna sústredenosť, zvukomalba, originálne a funkčné prepojenie dvoch básní. Dokonca aj fakt, že sa nám na záver stratil z dohľadu, dokázal vynahrať záverečnou pointou.

S princípom „tu a teraz“ pracoval tiež **Matouš Zimčík**. I keď v jeho konkrétnom prípade to bolo naozaj dávno. Zaujímavá dramaturgia. Pohľad na problém očami teenagera funguje, publikum si berie so sebou. Možno by však práve recitátorský odstup umožnil naznačiť iné roviny textu.

Agáta Mašková. Pekný živý odstup, irónia, otvorenosť. Agáta Mašková sa v prednese postupne zveru-

Andrej Rác

Alexandra Hornáková

je. Cítíme sa v jej prítomnosti veľmi nenútené. Ako jej najlepšia kamoška, kdesi v kaviarni. Nenáročná dramaturgia povýšená o recitátorkinu invenciu. Dá sa z danej dramaturgie vytĺcť ešte viac? Sotva.

Opäť zrelosť, opäť jasná výpoveď, opäť **Vladimír Sol-dán**. Vtip založený na poznaní, na životných skúsenostiach. Recitátor nás presvedčil, že vie prekvapiť detailom či vybudovaným recitátorským fórom. Používa ho striedmo, uvážene, nedovolí, aby mu rozbil výpoveď. Ďakujeme mu za to, aj vzhľadom na to že: „...V nebi humor neexistuje.“

Pomerne rýchlo vhupla do svojho prednesu **Františka Zikánová**. Opiera sa o obrazy z detstva, prednes je temporytmicky i intenzitou hlasu rôznorodý, recitátorka s prostriedkami vedome pracuje. Predsa len však chýba jasnejší oblúk. Prednes miestami pripomínal koláž. Takisto bodka za prednesom bola unáhlená. A prednesu by pomohlo aj iné kostýmovanie. Iné ako deň predtým.

Presnosť a jasná pripravená štruktúra **Andreja Rácza**. Opäť magická koncentrácia. Máme pocit, že Andrej by bol schopný hodiť okamžitú reprízu a tá by bola rovnako dobrá a rovnako presná. Obrazy a rozvrstvenie básne sú bravúrne vypracované. Možno však v technicky presnom výkone chýba priestor pre diváka, jeho reakcie, jeho svet a vnútorné vnímanie. Chýba to. „Kouzlo nechtěného.“

Petra Vališová a jej logická, priam metodická robota na absurdnom základe. Petra vie didakticky, zdanlivo jednoducho budovať atmosféru. Držíme jej palce, chceme ísť s ňou cez sifón doma, štyri spodné poschodia, mestskú kanalizáciu až do... Práve táto silná stránka prednesu – očakávanie pointy trocha sklame. Skôr záležitosť autora ako recitátorky.

Luisa Marie Marešová nás prevedie čriepkami života Agaty Christie. Recitátorka je nenútená, krehká, uveriteľná a skutočná. Takisto stavba a napojenie úryvkov sú premyslené, vybudované a fungujú. Skladačka a jej prevedenie recitátorkou je pravdepodobne stropom zvolenej dramaturgie.

Adriana Sušinková bola v svojom výkone koncentrovaná, disciplinovaná, zvnútornená a úsporná.

Výraznosť, odstup od diváka i kontakt s ním. Irónia, pohrdanie až odpor. Plynulé prechody rozprávačky, ktorá vie chytiť stranu raz jej a raz zase jemu. Hoci je to paradox, prednes vďaka tomu perfektne funguje. Zážitok, ktorý nám priniesla **Júlia Miciková**, sa dal zo sály odnieť.

Prirodzený tok veršov, vnútorný apel, mnohovýznamová poézia, ale poctivá interpretácia v návaznosti na recitátorskú prácu spôsobuje, že aj náročné obrazy v nás silne rezonujú. Ďalší silný zážitok, tentokrát v podaní **Sáry Surovčíkovej**.

Martina Mašková. Opäť ticho, upratané publikum, Dramaturgia našitá na možnú skúsenosť recitátorky. Silné záchvevy vnútorných pocitov presakujúce k publiku. Ešte aj meno autorky na konci prednesu sa stáva pointou.

Nástup z tieňa, nebadaný, zozadu poskytol **Alexandre Hornákovej** pozvoľné rozvíjanie obrazov. Poctivá práca s interpretáciou, ženskosť, záverečná práca s kostýmom a rekvizitou, náznak erotična. Nečudo, že v porote vyvolala príjemne zvýšenú teplotu bodových stupňov Celzia. 37 stupňov.

Štyri básne **Anny Opartyovej**. Jednoduché, čisté, uveriteľné, ale eso do druhého kola to nie je. Najmä dramaturgicky.

Príprava publika. Otázky na úvod. „Ako?“ Perfektná technika reči. Medzihra s hudobným nástrojom. Výpovedanie niečoho, na čo už nevystačia slová? **Mar-garétino** hľadanie, experiment, hravosť sa určite na tohtoročnom Valmeze nestratili.

Veľmi zaujímavá provokujúca dramaturgia. Len zdanlivá rozprávačská jednoduchosť. Je pracovitosť, hravosť, služobnosť daná evolúciou? Míňanie sa i súžitie zároveň. **Ester Gracerová** – líška – neliška. Občas sa líška a občas neliška. Vyberte si.

Nechtěl bych chcípnout. Žiadny život nie je dosť dlhý a bohatý na to, aby skončil – aspoň tak subjektívne. Alebo, ako je písané v písme svätom: „...rob všetko, čo môže tvoja ruka urobiť, lebo v záhrobí, do ktorého sa uberáš, niet práce, ani radosti, ani poznania, ani ľúbosti. Esenciu tohto všetkého nám v emočnej rovine priniesol **Vít Staša**.

A na záver Medvedík **Vanessy Šankovej**. Už pred prvou replikou vybudovaný zvláštny odstup a akoby emočné odstrihnutie sa korešpondujúce s postavou Hanny. Postupne nám recitátorka plastickejšie vyfarbuje hlavnú postavu i celkový vývin príbehu. Postupne sa viac a viac vkladá do príbehu, postavy i do sveta jej vešteckého autizmu. A ako bodka – opätovné odstrihnutie sa. Dôstojné vyvrcholenie tohtoročného Valmezu.

Aneta Pavlove

Porota vlastními slovy aneb Z kontextu vytržené glosy

Zámecký zvon razantně odbil druhou hodinu odpolední, začíná tříhodinový rozborový maraton. Jeho zásadním poselstvím se nakonec stal apel na hlasitost, trpělivost se startem přednesu a schopnost měnit nazkoušený projev v souvislosti s akustickými vlastnostmi sálu. K diskuzi byl i letos častý jev montáže různých textů v jeden výstup nebo čemu být úslušnější, zda myšlenka či veršové výstavbě... Na semináři jsme se nakonec k nějakým odpovědím dobrali. Samozřejmě, k různým projevům se našly různé odpovědi.

Dovolím si zde uvést koláž výroků jednotlivých porotců ke konkrétním recitátorům, případně odpovědí recitátorů porotcům.

- *Ano, humor. Nina Martínková k Anně Opartyové.*
- *Nevím, proč jsem ten text vlastně říkala. Vůbec se mnou nesouzní. Anna Opartyová k porotcům.*
- *Nechceš jít tady dopředu, neboj se nás. Libor Vacek k Danu Woodovi.*
- *Jsi na začátku cesty. Startuješ z nuly na stovku. Jsi trošku šílenec na jevišti. Aleš Vrzák k Danu Woodovi.*
- *Sorry, ale na devět bodů to bylo krátké, abych to tak řekl otevřeně... David Kroča k Elišce Nedvědové.*
- *Hlas posílat dopředu, nahlas! Ne, že bych byla hluchá, i když možná jsem. Nina Martínková ke všem.*
- *Dôverujte viacej slovu, ako tej etúdke. Jaroslava Čajková k Barbore Rožnayovej.*
- *Nedokázala som ti veriť. Renata Jurčová k Jurajovi Filipkovi.*
- *Po vašem rozbere vyzerám ako ignorant. Juraj Filipko k porotcům.*
- *Platiaci divák je i v šesťdesiatej rade na balkóne! Lucia Vráblicová k Jurajovi Filipkovi.*
- *To je strašnej prúser, ta tvoje poezie. Stane se ti z toho vlak, co jede po chybných kolejičkách, drncá a uspává. Aleš Vrzák k Jurajovi Filipkovi.*
- *Vy ste boli včera dlhšie hore? Dneska ste prednášala, ako by vám to bolo jedno. Lucia Vráblicová k Anete Pavlove.*
- *Tak co s vámi, jmenovče. David Kroča k Davidu Dohnalovi.*

- *Nemusím se proměnit v matku, abych ukázal její citlivost. Prostě to zkomentuju, ne? David Kroča k Davidu Dohnalovi.*
- *Ty jsi asi nezažil zblízka rozjíždějící se parní lokomotivu, že? Libor Vacek k Matouši Zimčíkovi.*
- *Byla to stylizovaná parní lokomotiva, všichni to pochopili. Aleš Vrzák k Liboru Vackovi.*
- *Tuhletu zatáčku jsi vybral po dvou kolech, ale vybrals ji. Libor Vacek k Tomáši Jílkovi.*
- *Jó, holka, ono vás to přejde, ty vaše generační výpovědi. Libor Vacek k Agátě Maškové.*
- *Tak, Vládo, my si budeme povídat spolu. Aleš Vrzák k Vladimíru Soldánovi.*
- *Jako bys táhl litanii už od začátku. /.../ Nemohli bychom sledovat tvoji emoci postupně? Aleš Vrzák k Vladimíru Soldánovi.*
- *Standa, kdyby to nezasral tím motáním toho špagátu, tak to říkal krásně. Aleš Vrzák ke Standovi Nemravovi.*
- *Jako by se ti v krku udělal ten knedlík, který si pamatujeme od maturity. Aleš Vrzák k Vladimíru Soldánovi.*
- *Nahlas a potichu, přidám druhý druh dynamiky – rychle a pomalu, z toho se uplete úplně všechno. Aleš Vrzák k Soldánovi.*
- *Vychutnej si situaci, nespěchej, sakra! Nina Martínková k Františce Zikánové.*
- *Keď neviem, čo s tým, tak nalepím slova na seba, čo je starý recitátorský fígel, ale pre mňa, ako starú recitátorku, je to klišé. Jaroslava Čajková k Andrejovi Ráczovi.*
- *Sugestívny uhrančivý pohľad, ktorý nie každý vydrží. A vaša práca s pauzou, ty kokso! Herec má vládnuť textom, ale ten text vládne vami. Lucia Vráblicová k Andrejovi Ráczovi.*
- *Můžem si pak popovídat večer? Nebo někdy? Nebo vůbec ne! Libor Vacek k Luise Marii Marešové.*
- *Já jsem si to ve svém textu proškrtala na takovou sovětskou telenovelu. Luisa Marie Marešová.*

- *Dvaja kolegovia mi povedali, to si ty, keď si bola mladá. Lucia Vráblicová k Júlii Micikovej.*
- *Kdyby to začalo byť patetický, hodím po tobě botu. Libor Vacek k Sáře Surovčíkové.*
- *Ja som to zeročítala kvôli Valmezu, pretože som vedela, že to tu prejde. Alexandra Hornáková.*
- *Mikotala si očkami, vyzeralo to, ako by si zabudla. Lucia Vráblicová k Alexandre Hornákovej.*
- *Když holka vypadá tak sexy jako ty a vybere si mužské texty, tak mě to vytrhává... Aleš Vrzák k Alexandře Hornákovej.*
- *Keď dohovoríte, zatvorte pusú. Ako hovoril Huba, nikto nie je zvedavý na chrup interpreta. Lucia Gráblíková k Margaréte Hvozdíkovej.*
- *V takovýchto situáciách se stávám opravdu hltajícím divákem, zbaštím všechno i s chlupama, i kdyby tam byly nějaké nakřivo. Libor Vacek k Ester Gracerové.*
- *Chyběl mi závěr. Vždyť kvůli tomu se namáháte. Konec špatný, všechno špatné. David Kroča k Vítu Stašovi.*
- *Keď zbadám klobúk v divadle, zdvihám nôž. Ale ty si si ma tak získala, že som ho schovala. Lucia Gráblíková k Vanese Šamkovej.*

Laureáti 58. ročníku Mezinárodního festivalu poezie
 Horní řada: Vít Staša, Luisa Marie Marešová, Sára Surovčíková, Júlia Miciková, Ester Gracerová
 Spodní řada: Agáta Mašková, Vanesa Šanková a Martina Mašková

Od introspekce k příběhům, které napsal sám život

„Jeden můj přítel věřil v Boha kvůli stromům.“ Právě tato slova mi uvízla v paměti bezprostředně poté, co jsem odcházel z M-klubu po skončení prvního kola mladší kategorie soutěžících letošního 58. ročníku Mezinárodního festivalu poezie. Citaci ze sbírky Sebrat klacek od Petra Borkovce nezmiňuji jen proto, že minimálně u jednoho posluchače padla na úrodnou půdu, ale i proto, že vystihuje cosi z esence celého prvního kola soutěže.

Vedle toho, že se jej letos zúčastnila téměř třicítka soutěžících – podstatně více než v loňském roce, neslo několik stěžejních témat, v nichž jedno se týkalo i hledání toho, co člověka přesahuje, co je trvalé, nepomíjivé, a tudíž nesoucí „božské“ rysy. Ať už to může mít na první pohled tu nejsvětější podobu.

Leckdo by si pomyslel, že posluchači, kteří absolvují celou přehlídku recitátorů, musí odcházet jen s nějakou nezřetelnou směsicí pocitů, dojmů a myšlenek, v nichž se tváře konkrétních vystupujících ztrácí v jakémsi zastřeném oparu. Není tomu tak. Snad za to mohla ve srovnání s nejbližšími uplynulými ročníky celkově vyšší umělecká úroveň recitací, snad výběr textů, který jim častěji sedl takzvaně na tělo, a jejichž příběhovitost poskytovala větší potenciál pro uchování v paměti. To se týkalo například i zmíněného tématu víry či různých podob vyrovnávání se s božskou přítomností, která zazněla nejenom z úst jedné z předrecitátorek, ale i v příspěvcích Nicole Pavly Herny (Dar k narozeninám od Sylvie Plath), Diany Dvorské (koláž básní z knihy *Deti Hamelnu* Dominiky Moravčíkové), Agáty Maškové (*Mým bohům* od Kláry Adamské) nebo Anety Pavlove (*Křížová cesta* od Clarice Lispector).

Od prodejné lásky po variace na klasická díla

Dalším tématem, které se prolínalo celým blokem, byly „strasti“ a „radosti“ milostných, často platonických, ale i netradičních vztahů, které – opět i s ohledem na věk účastníků – nepůsobilo nijak násilně nebo neautenticky. V tomto ohledu se obdivuhodně doplňovali Alexandra Hornáková s Jurajem Filipkem. Zatímco Hornáková přišla s neotřelým textem *Intelektuálka na prodej* od Woodyho Allena jakožto parodie na prodejnou lásku, Filipko předstoupil s humorně laděným dílkem *Štronzo* od izraelského spisovatele Etgara Kereťa, jehož hlavní protagonista si poprvé pokládá otázku, jestli láska na jednu noc, kterou do té doby jako jedinou znal, je tím, co si opravdu přeje.

Vedle těchto témat stojí i několik samostatných, neméně pozoruhodných interpretací.

Přesvědčivostí svého výstupu například ovlivnila hodnocení poroty Sára Surovčíková s dílkem slovenského herce, režiséra a kabaretiéra Laco Kerata pod názvem *Rada*, tematicky vycházejícím z hereckého prostředí. Nejinak tomu bylo i u Anny Opartyové, která porotu zaujala snad ještě více, tentokrát s variací na klasické dílo Williama Shakespeara *Romeo a Julie* (zde zkráceně jen *Romeo*) od Ludvíka Aškenazyho. Na všeobecně vysokém hodnocení všech účinkujících neubraly ani občasné technické chyby. Ty byly často kompenzovány zdařilým podáním, někdy i s výraznějším využitím pohybové složky (Magdalena Brajdić) nebo věcnými pomůckami (Matouš Zimčík). Zjednodušeně řečeno, pestrá paleta účinkujících nabídla podobně pestrou interpretaci literárních děl, mezi nimiž si prakticky každý z diváků mohl nalézt „to své“. O účinkujících se ostatně později zmínil i předseda poroty Libor Vacek. Podle něj i ostatních porotců mnozí nabídli natolik solidní výkon, že pro druhé kolo vybrali nadpoloviční většinu účinkujících, což jinak nebývá obvyklé.

Jaká je vaše oblíbená literární postava a proč?

připravila
Karolína Vlčková

Maria, 17 let, účastnice festivalu

Kníže Myškin z *Idiota* od Dostojevského, protože je úplně stejný jako já.

Vladimír, 50 let, účastník festivalu

Postavu asi nemám, ale jestli mohu jmenovat i autora, tak František z Assisi. Mimochodem on tedy byl autorem několika literár-

ních děl, která k nám do dneška promlouvají. Jeho odkazu, jeho díla a práce si velmi vážím.

Magdalena, 17 let, účastnice festivalu

Momentálně čtu *Proměnu* od Kafky a často se s Gregorem Samsou prolínám do stejných pocitů, takže jeho postava je teď na hlavní příčce v mojí hlavě.

I když je to ze smutnějšího soudku, tak ten Gregor.

Anonymní, účastník/ice festivalu

Já oblíbené literární postavy moc nemám. Nejzajímavější jsou pro mě postavy z *Merežkovského Leonarda da Vinciho*. Protože vytváří zajímavou škálu hledajících charakterů.

tabulky

3. část

58. Mezinárodní festival poezie 19. - 21. října 2023

2. kolo

poř	jméno příjmení	autor název textu	1	2	3	4	5	6	7	body 2.kolo	body 1.kolo	body celkem	umist.	umist.	umist.	čas
			Renata Jurčová	David Kročá	Jaroslava Čajková	Libor Vacek	Lucia Vrábková	Aleš Vrzák	Nina Martinková				2.kolo	1.kolo	celkem	
1	Daniel WOOD	Rafael Alberti Harold Lloyd jako student	7,5	6	7,5	7	7	5	6,5	34	32,5	66,5	8-9	I.kat. 14	10.	5:14
2	Eliška NEDVĚDOVÁ	Petr Borkovec Hory a lidé	6,5	6,5	6	7,5	7,5	7	6	33,5	35,5	69	10.	I.kat. 11	9.	2:12
3	Barbora ROŽNAYOVÁ	Konstanty Ildefons Gałczyński Bájka o drevenej hlave	8	7	7	5	7	3	6	32	33,5	65,5	11.	I.kat. 12	11.	5:24
4	Juraj FILIPKO	Jacques Prévert Ulica de Bucí teraz...	6	5	5	5	5,5	3	6	24,5	36	60,5	15.	I.kat. 9.-10	15.	6:32
5	Aneta PAVLOVE	Mirka Ábelová Básničky pre domáce	6	6	7	5,5	6	4	6	28,5	36	65,5	13.	I.kat. 9.-10	12.	5:57
6	David DOHNAL	Edouard Louis Kdo zabil mého otce	7,5	7	5,5	7	8	8	7	34,5	35	74,5	6-7	II.kat. 9.	8.	6:18
7	Tomáš JÍLEK	Ivan Vernisch S	8,5	7	7	7,5	8	8	7,5	37	33	70	5-6	I.kat. 13.	8.	5:06
8	Matouš ZIMČÍK	Mark Twain Z Adamova deníku	7	6	5,5	6	8	5	7	31,5	32	63,5	12.	I.kat. 15.	14.	4:42
9	Agáta MAŠKOVÁ	Alžběta Stančáková Milenka Fauna Cykase	7,5	7,5	7	8	7,5	7	8,5	37,5	38,5	76	3-4	I.kat. 5.	6.	6:46
10	Vladimír SOLDÁN	Jan Skácel Malá recenze na vesnického	9	9	7,5	8	7	7	8	39,5	38	77,5	5.	II.kat. 5.-7.	6.	7:04
11	Františka ŽIKÁNOVÁ	Margaret Atwoodová Vraťte mi maminku	7	6	7,5	7	8	5	8	35,5	38	73,5	7.	I.kat. 6.	7.	6:06
12	Andrej RÁČZ	Augustín Dobrovodský Kurič v letnom kine	7,5	7	7,5	6,5	7	5	7	35	38	73	8.	II.kat. 5.-7.	7.	4:36
13	Petra VALIŠOVÁ	Julio Cortázar Ztráta a znovunabytí vlasu	6	5	7	6	7	5	7	31	37	68	9.	II.kat. 8.	9.	5:48
14	Luisa Marie MAREŠOVÁ	Agatha Christie úryvek z Vlastního životopisu	6,5	8	7,5	8,5	8,5	9	8,5	41	37	78	1.	I.kat. 7.-8.	3.	7:22
15	Adriána Marie SUŠINKOVÁ	Viktor Dyk Smutná píseň vesnického a	6	6	4,5	4	7	8	6,5	27	37	64	4.	I.kat. 7.-8.	13.	2:23
16	Júlia MICIKOVÁ	Uršula Kovalyk Neverné ženy neznášajú vajčka	8	7,5	9	9	9,5	9	8	43	38	81	1-2	II.kat. 5.-7.	3.	6:41
17	Sára SUROVČÍKOVÁ	Miroslav Válek Opakovanie ohňa	7,5	8	7	7,5	9	8	8	39	42	81	2.	I.kat. 2.	1.	4:35
18	Martina MAŠKOVÁ	Sylvia Plath Tulipány	8	8	7,5	8	9	9	9	42	40,5	82,5	3.	II.kat. 3.	2.	7:01
19	Alexandra HORNÁKOVÁ	Guillaume Apollinaire Láska pohrdanie a nádej	7,5	7	7	6,5	7,5	8	8	37	41	78	5-6	I.kat. 3.	4.	7:26
20	Anna OPARTYOVÁ	Wendy Cope Zatracený chlapi	5	7	6	7	8,5	7	7	34	44,5	78,5	8-9	I.kat. 1.	2.	2:41
21	Margaréta HVOZDÍKOVÁ	Vasko Popa Večne neviditeľná	8	7,5	8	7	7,5	7	7,5	37,5	40	77,5	3-4	I.kat. 4.	5.	6:28
22	Ester GRACEROVÁ	Shaun Tan Příběhy z vnitřního města: Liška	8	9	6,5	9,5	8,5	8,5	9	43	43	86	1-2	II.kat. 1.	1.	7:04
23	Vít STAŠA	Boris Vian Nechtěl bych chcipnout	6	8	6	7,5	8	8	7	34,5	42	78,5	6-7	II.kat. 2.	5.	3:02
24	Vanesa ŠANKOVÁ	Jahanna Sinisalo Hanna	7,5	7,5	8,5	8	8,5	8,5	8,5	41	39	80	4.	II.kat. 4.	4.	9:56

Bez vás polovina srdce chybí tu

připravil
Aleš Linduška

Loučení. A sbohem máme si říct? Jak bláhový je čas, cožpak my někam zas odcházíme? Spíš to krásné tady žijeme a to ostatní ať počká venku, vždyť už za rok je tu další „Moravák“, ten svátek poezie. A odcházejí hosté, na stole leží sbírka veršů a nedopité červené na ubruse v srdce se vpije. A ještě doznívají písně a poslední díky, sbohem, ještě ne, ještě spolu na vlak půjdeme, nebo dáme kafe, napíšeme si, a za rok zase. Čas je blázen, když tak rychle krájí celý rok, aby zase poezie proměnila jeho těkavost v krátkou a nezapomenutelnou věčnost. Venku to voní po benzolu, my však rádi a bez větších karambolů rozpínáme plíce znovu narození a srdce bítí je tak nachávané, jak nedělní ráno a cesta na zpožděný expres do jiného kraje. Sbohem bratři, nezabudneme!

Červený koberec osiřel a defilé vítězů je historie. Kdo ale napíše to, co jsme spolu prožili, kam uložíme všechna ta přání, úsměvy, společná rána a večerní poblouznění. Nedojezené chlebičky a Frantův guláš, rozsvícené lampičky a výdech a nádech poroty, tolik souhry a porozumění a taky shovívavé mlčení. Těch dobrých rad a prožitého hledání, jestli více hrát, nebo prožít verše jen tak bez velkého lekání. Kdo vsadil na srdcové eso, nespěle se opět, i když i junák řekl svoje a dáma piková si s osudem zas hraje. Je to hazard, vsadit na lásku a poezii. Kdo zaplatí nájem? Kdo si vezme tu osamělou Poezii, kdo jí koupí posledního panáka z sušaku s vejci, když gentlemané všude jsou už na vymření. Tak trochu optimismu, takhle nelučme se sbohem. Kolikátý Moravák už jsme spolu žili? Tak jaké sbohem, raději na shledanou.

Tak vezmu ji do náruče, holku jednu umíněnou. Už nerozdávají se za ni u nás Nobelovky, už nenosí ji každý v kapse psanou tužkou na správném táčku. A ona náhle vstane, to bude omyl, pane, o mne mladý pán už měl před vámi zájem a krásnou ženu si i přislíbil. A už se vede s mládím parkem a ona je tu jako trám, i když za humny je listopad a nepohlal by její krásou, i když za ni dáte poslední plat, celý život budete pak sladce na ty chvíle vzpomínat. A poezie jak popelka zas najde svého prince a ty pyšné dámy budou hledat prstem v čase tu nově provinilce. Marně mravokárci toužíte ji vidět, vždy bude o krok napřed, tu slobá, že usoudíte, že slučit, tu krásná, silná, že srdce bude tlouci, jak lidé vrací posledního ráje v časech, kdy už všechno kápně v Lidlu zlevní tu. A proto máme rádi básně, když už dopij a nespí tu. Vlak ujel. No tak pesky, starý posádku a za rok zase jako mladík, hlase se nám ve sklepení, bez vás nezazní tu verše, bez Vás druhá půlka srdce chybí tu.

TIRÁŽ

Festivalové listy 58. ročníku Mezinárodního festivalu poezie

Šéfredaktor: Karel Prokeš / **Redaktoři:** Jiří Jurečka, Marek Adamík, Matej Čertík, Peter Zemaník, Aleš Linduška, Erik Zabrucký, Karolína Vlčková /
Sazba, grafika: Ondřej Smolka / **Fotografie z festivalu:** Zdeněk Smolka

sponzoři festivalu

MINISTERSTVO
KULTURY

Státní fond kultury ČR

Zlínský kraj
Kraj bez hranic

NÁRODNÉ
OSVĚTOVÉ
CENTRUM

